

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Frisk op beklemte sind

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Frisk op beklemte sind", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953, 1951-56*, s. 211. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02val-shoot-workid103922/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

Nr. 206.

Frisk op beklemt sind,
Kast med et heldte-mod
Din sorg i vejr og vind,
Det koste liv og blod,
Lad dig ey paa nogen side
Af din fiendes magt bestride.

2. En heldt man kiende kand
Af blodig kamp og striid,
Saa er og himlens land
At Isaa til evig tid,
Værd sig derfor at umage,
Indtil blodet ey forpage.

3. Skjænt os den milde GUd
Sin naade fri har skenkt,
Saa er det dog hans bud,
Som bliver lidt betænkt,
At man skal med Jesu lide,
Kaste verdens lyst til side.

4. Hvad gik dog Job en vey,
Fyr hand sin krone tog,
Og Paulus fegted ey
Som den, i veyret slog.
Hver en martyrs krands og seyer
Blomstrede i blodig leyer.

412

Nr. 206. *IJL-J. 2, 5; verd] verdi JF-2, 3, 2, 4; skenkt-befænkt] skenket-betsenket IJ-7.*
permanent trykfejl, hvad versetstale viser.

Nr. 206. Oversættelse. Frisch auf! verzagtes herz, Anna Maria Mauritiæ, Sche. s. 876. — 1, 6: *bestriede* overvindte. — 2, 3-5: Meningen er: Således er det også værd at umage sig for at få himlen i øje til evig tid. — 2, 6: *indtil blodet ey forpage* ikke give tal, selv om det koste blod. — 3, 2: *fri* kan have til sin naade; at Guds naade er *fri*, vil sige, at der er fri adgang til dem; nærmere hører *frei* dog til *har skenkt*; meningens er da, at Gud fri af uden at vi ved vores gerlinger havde noget krav på ham, har givet os sin nåde. — 3, 4: Folk pekkes kun lidt over det bud. God har givet. — 3, 5: Mt. 16, 24; Rom. 8, 17; 1. Pet. 4, 13. — 4, 1: *hynd* for en (idet læge)vej gik Job dog ikke! — 4, 3-4: 1. Kor. 9, 26. — 4, 6: *leyer* lejer, hær, kamp, orig.: durch blutige kriege.

14*

5. En svend i nød og død
Sin herre følger med,
Thi kierlighed gør spid
At fare og fortræd,
Kierlighed kand døden jage,
Christi aag er let at drage.

6. I haabet seer jeg alt
De skjønne palmers glands,
Den hellige gestalt
At bære seyreus krands,
Hos de fromme blant saa mange
I den hvide dragt at prange.

7. Min JESus skal den sveed,
Mig til har giennemblødt,
Og giort i kampen heed,
Med egen haand saa sødt
Og saa mildeligt afviske,
Da skal jeg mig ret forfriske.

Nr. 207.

Far dog fort! far dog fort!
Zion! fort i livets trin.
Lad den første brand ey slykkes
Skynd dig frem ved dagens skin,
At dig maaled ey forrykkes;
Zion! ind ad livets snevre pørl.
Far dog fort! far dog fort!

Nr. 207. *HJ-7.* 1, 2: Heets) *Livesus* 1. 1, 6: Heets) *Liescas* 1.

5, 6: Mt. 11, 29; *drage*] huere. — 6, 2: Joh. Ab. 7, 9. — 6, 3-6: Jeg aer mit herring gjort legeme (Fil. 3, 21; *den Hellige gestalt*) bærer sujkrakransen (Joh. Ab. 2, 16) og i hvide kleider (Joh. Ab. 7, 9) traede stridende frem (prange) blandt alle de frelsne. — 7, 5: *mildeligt*] kærlig. — 7, 6: *forfriske*] vederkræge.

Nr. 207. Oversættelse. Fødre fort, J. E. Schmidt. Schr. s. 875. — 1, 1: *far fort*] til fremad. — 1, 2: *Zion*] den kristne menighed; *i livets trin*] på livets vej. — 1, 3: Joh. Ab. 2, 4; *slykkes*] slukkes. — 1, 4: *ved dagens skin*] medens det endnu er dag o; *far døden koumer*, ifc. Joh. 3, 4. — 1, 6: Mt. 7, 13.